

Een dwaalgast onderweg

Jack Folkers is een actief lid van de VVU en, zoals hij zelf zegt: "*natuurliehebber in hart en nieren, fotograaf, schilder, tekenaar en beeldhouwer, schrijver, soms niets, soms alles en nu ... onbezoldigd reiziger*". In september 2005 heeft hij huis en haard verlaten voor een reis rond de wereld. Op zijn website is de reis te volgen: www.dwaalgast.nl.

FALKLAND EILANDEN

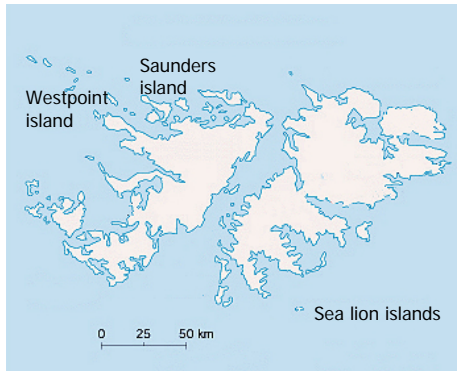
Nog 1 tussenlanding in Argentinië en dan landen we in Mount Pleasant Airport op de Falklands. Maar het is allesbehalve plesant! Het motregent, het waait en het is ijskoud. We (ik reis samen met Veronika, een Zwitserse) worden opgehaald door Ken Greenland, de eigenaar van Darwin House, waar we 1 nacht verblijven. Alles is Engels, de helft van de mensen heeft rood haar en sproeten, de theekopjes zijn van Wedgewood en

er is tea-time om 4 uur 's middags met Earl Grey, sandwiches met jam en homemade cookies. Maar ik laat me er niet door verleiden. Nadat ik me in een lange onderbroek, thermokleding en regenpak heb gehesen, ga ik naar buiten. Het eerste wat me opvalt is dat de vogels tammer zijn dan ik had verwacht. De eerste nieuwe soorten worden al snel gescoord: Upland goose (magelhaengans), Falkland steamerduck (Falkland-booteend) en Long-tailed meadowlark (zwartkop-soldaten-spreeuw). Gauw maak ik een paar foto's. Het is weliswaar grijs en donker weer maar stel dat ik ze hierna niet meer zie.

Ik vraag me wel eens af waarom ik overal een foto van moet maken. Ja... het is natuurlijk een (enigszins uit de hand gelopen) hobby. Maar de echte drijfveer zit volgens mij dieper. Van oorsprong zijn wij mensen jagers/verzamelaars. In het verleden waren mensen de hele dag bezig met het opsporen, besluipen en doden van prooien om in leven te blijven. Nu hoeft dat niet meer maar ik denk dat de jaag- en verzameldrift nog in de genen zit. Bij mij althans. "Vogelfotoverzamel-drift", nu niet om in mijn primaire levensbehoeften te voorzien, maar wie weet ga ik mijn trofeeën daar in de toekomst nog wel eens voor gebruiken.

Sea Lion Island

Met een klein propellervliegtuigje zijn we gisteren in de achtertuin van Sea Lion Island Lodge geland. De zon is inmiddels doorgebroken maar het waait nog flink. De manager geeft ons een rondleiding door de lodge en eindigt in de zitkamer. Hij wijst naar buiten. "En daar zijn de pinguïns" en 100 meter verderop staan wel 1000 pinguïns. En in de verte, vervolgt hij, zijn de zeeolifanten. Ze hebben net

jongen gekregen, dus kom niet te dicht bij. Niet dichterbij dan 5 meter. Meter!, 5 stappen! Mijn hemel, dat is superdichtbij. En al die pinguïns... niet te geloven. Hoe dichtbij mag je bij de pinguïns komen?, vroeg ik. "Als je gaat zitten, komen ze vanzelf naar je toe", was het antwoord. Ik was niet meer te houden! Even later zit ik aan de rand van de kolonie ezelspinguïns. En het klopt, ze komen dichterbij. Nieuwsgierig. Benieuwd wat voor rare vogel hun kolonie komt bezoeken. "Het is een vreemdeling zeker, die verdwaalt is zeker." Klopt ook! Een dwaalgast nog wel. Na een foto of 200 loopt de eerste pinguïn over mijn rugzak en niet veel later word ik in mijn schoenen gepikt. Wat als de zeeolifanten ook zo dichtbij komen, 4000 kg zwaar en 6 meter lang? De nabijgelegen kolonie van Magelhaenpinguïns is heel anders. In tegenstelling tot de ezelspinguïns maken deze hollen. Ze zijn schuwer. "Slechts" tot een meter of 3 à 4 te benaderen. Als je dichterbij komt, rennen ze hun hol in.

Rockhoppers op voedseltrek – Jack Folkers

Weer honderd meter verder liggen de eerste zeeolifanten. Moeders met pasgeboren jongen. Met grote huilerige hondenogen kijken ze me aan. Eromheen lopen zuidpoolkippen, witte aasetende kipachtige vogels op zoek naar een nageboorte of open zeeolifantenwond. De zeeolifanten hebben beschutting van zogenaamd tussockgras; grote graspollen die wel 3 meter hoog zijn. Het is moeilijk en zwaar om je er een weg doorheen te banen maar het lukt.

Veronika, die iets achter me loopt, loopt om maar ziet de grote zeeolifantstier niet. Deze richt zich plotseling op (zo'n 2,5 meter hoog) en geeft een harde brul. Veronika springt van schrik wel een meter de lucht in en zet het op een rennen. Te dichtbij! De stier is gigantisch groot, vet en blubberig. Traag maar met scherpe tanden. Het tussockgras is belangrijk voor de dieren. Het biedt bescherming aan zeeolifanten en zeeleeuwen en is broedplaats voor vogels. Een daarvan is de tussock bird (Blackish cinclodes, *Cinclodes antarcticus*). Als je wat stenen van de grond optilt komen ze direct naar je toegevlogen om de tevoorschijn gekomen insecten op te eten. Ze lopen zelfs tussen mijn benen door. Als ik mijn hand op hou gaat er eentje opzitten. Dichtbij is de natuur hier.

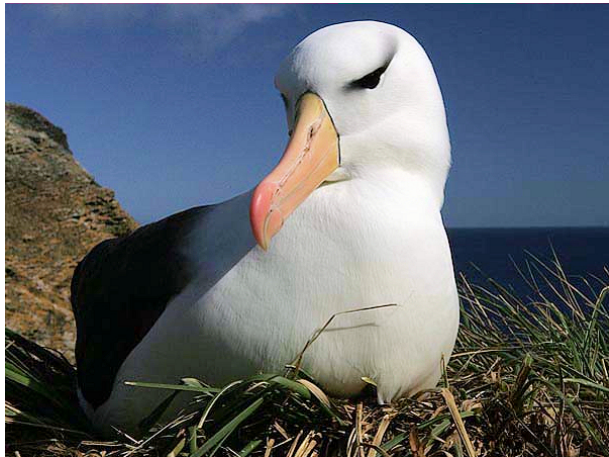
We lopen terug richting lodge en al lopend herinner ik me dat de manager zei dat

er 3 dagen geleden orka's waren gezien. Even verderop is de plek waar de meeste pinguïns aan land komen en als ik een orka zou zijn, zou ik daar lekker op de loer gaan liggen. Twee minuten later zit ik op het strand in een zandstorm en kijk door mijn verrekijker over zee, speurend naar zwarte driehoekige vinnen. Een halfuur verstrikt. Ik krijg het koud en de zon staat ook al laag. Nog een keer de horizon afturen en dan terug naar de warme lodge met warme douche om het zand van me af te spoelen. In de branding groeit een binnenkomende golf en naarmate hij groter wordt, wordt hij doorzichtiger. In het topje van de golf zie ik wat zwart-wits bewegen: ORKA'S! De volgende seconde staat voor altijd in mijn geheugen gegrift. Twee orka's die bovenin een lichtblauwe transparante golf zwemmen. Geen tijd voor een echte foto. Dan maar een foto in mijn geest. De mooiste foto van mijn leven!

West Point Island - Door het oog van de albatros

Als ik van de klif afloop komt de oceaan snel dichterbij maar ik spreid mijn vleugels en zweef even later boven de golven van de oceaan. Mijn vleugelpunten raken bijna het wateroppervlak. Een subtiele beweging van mijn staart maakt dat ik weer hoogte win. Met mijn lange vleugels vang ik de wind en het kost me geen moeite om vooruit te gaan. Omhoog en omlaag ga ik, steeds weer, zonder een enkele vleugelslag. In

de verte komt een schip in zicht. Een vissersboot. Veel vis maar ook veel gevaar. Menig soortgenoot is al verdronken na een poging om een stuk vis te bemachtigen wat aan de lange lijnen achter het schip hing. Het stuk vis werd doorgeslikt... maar ook de haak die erin zat. Het gewicht doet de vis plus haak plus vogel naar beneden zinken met verdrinkings-

Wenkbrauwwalbatros - Jack Folkers

dood tot gevolg. Nee... het is veiliger om uit de buurt te blijven en zelf iets te vangen. Onder me springen grijswitte dolfinen omhoog uit het water. Ik land om te kijken of ze wat vis voor me omhoog jagen. Er komen wat soortgenoten bij me zitten. Ik ken ze van een paar nesten verderop. Die hebben al een ei. Nog even en bij ons zal het ook zover zijn. Na mijn maaltje vis is het weer tijd om huiswaarts te gaan. Even een lange aanloop uit het water en ik ben op de vleugels en zweef weer op de wind. Een van mijn favoriete bezigheden.

Ik maak een ommetje naar het naburige eiland Steeple Jason, de grootste albatrosstad ter wereld. Een kleine 160.000 nesten zijn er op dit eiland. Veel te

groot, geef mij maar ons dorpje op West Point Island, met zo'n 1000 bewoners en wat King shags (koningsaalscholver). Ik keer om en zie weer een boot. Geen vissersboot dit keer. Reden om even poolshoogte te gaan nemen. Aan dek staan twee mensen. Eentje houdt een groot fototoestel vast en blijft de lens op me gericht houden. Ik draai wat om hem heen zodat hij me van alle kanten kan fotograferen. Ik ben tenslotte fotogeniek!

Als ik terugkom, probeer ik vlak bij mijn nest te landen. Ik zie mijn echtgenote al zitten. Ze maakt opgewonden geluiden. Er is wat aan de hand! De eerste landing lukt niet... die rotwind! De tweede poging is wel beter al is het een buiklanding. Na het begroetingsritueel, snavelerijen en knuffels staat ze op en laat me vol trots in het nest kijken: een ei! Trots ga ik op het nest zitten en zwijmel over de toekomstige nieuweling.

Koningspinguïns - Jack Folkers

Saunders Island

De eigenaars van het eiland, David en Suzanne Evans, brengen me naar "the Neck", anderhalf uur rijden. The Neck is het smalste stuk van het eiland en ik verblijf in the Cabin, een soort bouwkeet. Geen luxe maar de natuur maakt alles goed. Ik zit er midden in: 100 meter verderop koningspinguïns, ezelspinguïns en magelhaenpinguïns. Weer 100 meter verder albatrossen en koningsaalscholvers en op een kilometer afstand een zoetwatermeertje met steltlopers, eenden en zwartnekzwanen. Als de temperatuur een graad of 20 hoger zou zijn geweest, zou je het hier paradijselijk kunnen noemen. Maar het is helder en de zon schijnt, dus vooruit: semiparadijs.

Eerst naar de koningspinguïns. Er zijn er niet veel, maar een stuk of 7, waaronder

een jong van het vorige seizoen. Zo mooi de volwassen dieren zijn, zo lelijk is het jong. Als een volgepropte jutezak staat ie daar, bruin en pluizig. En dat moet later een mooie pinguin worden. Dan moet er nog heel wat gebeuren. Ik zit op een meter of 5 afstand maar door de nieuwsgierigheid van de vogels wordt dat al gauw 3 meter, dan 1 en even later heb ik een nieuwe "raaksoort". Het jong komt zo dichtbij en pikt even in mijn vingers. Als hij is uitgepikt, keert hij terug en gaat weer staan wachten op de ouders die waarschijnlijk op visvangst zijn.

Na de pinguïns is het de beurt aan de albatrossen, vogels waar ik niet op uitgekeken raak. Hoe gracieus ze vliegen en ... die ogen. Daar kan geen visagiste tegenop.

In het nabijgelegen meer zouden zwartnekwzwanen moeten zitten en ik laat de albatrossen voor wat ze zijn en loop naar het meer. Het terrein is golvend, bedekt met lage heideachtige planten en "white-grass". Op sommige plekken moet je oppassen dat je je nek niet breekt want er zijn overal holen van pinguïns. In de verte verschijnt het meer en daarop 2 witte stippen. Jawel! Zwartnekwzwanen. Wat dichterbij gekomen zie ik ook de zwarte nekken en de knalrode snavels en nog dichterbij zie ik 2 grijze jongen. Op elke ouderrug een-tje. Het is hier lente en niet alleen de zwanen hebben jongen. Diverse eendensoorten zwemmen met pullen rond. Double-banded plovers (dubbelbandplevier) gedragen zich alsof ze zwaargewond zijn om me op die manier bij hun nest weg te lokken. Scholeksters zitten (hoe dom) opvallend op hun nesten en worden geplaagd door op eieren beluste Caracaras.

Crested caracara - Jack Folkers

Ik voel me helemaal in mijn element. De rust, de natuur, de wind die de zorgen uit mijn ziel blaast. Toen Charles Darwin de Falklands bezocht was hij zeer negatief over deze eilandengroep. Op 1 maart 1833 schreef hij er het volgende over in zijn dagboek: *"An undulating land, with a desolate and wretched aspect, is everywhere covered by the peaty soil and wiry grass, of one monotonous colour."* Toegegeven, hij had slecht weer met hagel en regen maar om er nou meteen zo negatief over te schrijven... Nee, hij had ongelijk, want het is hier prachtig.